

Näringsutskottets yttrande

1982/83:3 y

om förslag till lag om skatt på viss elektrisk kraft (prop. 1982/83:50)

Till skatteutskottet

Skatteutskottet har berett näringsutskottet tillfälle att yttra sig över proposition 1982/83:50 om vissa ekonomisk-politiska åtgärder, m. m., bilaga 2 (budgetdepartementet) såvitt avser förslag till lag om skatt på viss elektrisk kraft (mom. 18) jämte motioner.

Propositionen

I propositionen (bil. 2 s. 15–17) redovisar ekonomi- och budgetministern inledningsvis vissa överväganden av energiskattekommittén i betänkandet (SOU 1982:16) Skatt på energi. Kommittén hade i uppdrag bl. a. att utreda frågan om införande av en av energipolitiska skäl betingad och samhällsekonomiskt avvägd energiskatt i import- och producentledet. Kommittén konstaterade att det på grund av periodiserings- och mättningsproblem är mycket svårt att entydigt definiera begreppet övervinst och sålunda också att utforma en beskattning som direkt träffar övervinsterna i vattenkraftsföretagen. Mot bakgrund härav avstod kommittén från att lägga fram något förslag om en övervinstskatt på vattenkraft. Kommittén ansåg att en övervinstbeskattning ej borde ske inom energibeskattningsens ram.

Ekonomi- och budgetministern anför i propositionen att det är angeläget att det snabbt införs ett system som gör att de betydande ekonomiska fördelar som erhålls vid elproduktion i vattenkraftsstationer i större utsträckning kommer samhället till del. Detta anges också vara väsentligt för att förhindra en alltför snabb prisutveckling vid försäljning av andelar av äldre vattenkraftstillgångar. Mot bakgrund härav och med hänvisning till önskvärdheten av att budgeten förstärks föreslår regeringen att en skatt införs på produktionen av elektrisk kraft. Bestämmelser härom förs in i en lag om skatt på viss elektrisk kraft. Lagen föreslås träda i kraft den 1 januari 1983.

Enligt förslaget skall skatt uttagas på elektrisk kraft som produceras i vattenkraftverk inom landet. Skatten skall utgöra 2 öre per kWh i kraftverk som har tagits i drift före år 1973 och 1 öre per kWh i kraftverk som har tagits i drift under åren 1973–1977. För verk som har tagits i drift efter år 1977 skall ingen skatt utgå. Skatt skall inte heller utgå på elektrisk kraft från pumpkraftverk eller från kraftverk med en installerad generatoreffekt som understiger 100 kW. Deklaration skall avlämnas varje kalendermånad och

skatten betalas 25 dagar efter redovisningsperiodens utgång. Skatten får, anför det i propositionen, inte vältras över på konsumenterna genom höjda elkraftspriser. Föredragande statsrådet anmäler att han avser att föreslå att statens pris- och kartellnämnd ges i uppdrag att övervaka att produktions-skatten i allt väsentligt faller på producenterna. Den nya produktionskatten beräknas öka statens inkomster med ca 1,1 miljard kronor (se prop. s. 34).

Motionerna

De motioner som behandlas är

1982/83:81 av Ivar Franzén (c), vari hemställs att riksdagen

1. avslår det förslag till vattenkraftsskatt som redovisas i proposition 1982/83:50,

2. ansluter sig till de riktlinjer för ny vattenkraftsskatt som redovisas i motionen,

1982/83:84 av Per-Richard Molén (m) och Martin Olsson (c), vari hemställs

1. att riksdagen avslår förslaget om särskild vattenkraftsskatt i proposition 1982/83:50,

2. att riksdagen – därest yrkandet enligt 1 avslås – beslutar införa särskilda undantagsregler för den typ av produktionsanläggningar som berörs i motionen,

1982/83:86 av Lennart Pettersson (s) och Nils Erik Wååg (s), vari hemställs att riksdagen beslutar undanta de mindre vattenkraftverken från s. k. övervinstskatt,

1982/83:88 av Bengt Wittbom m. fl. (m), vari hemställs att riksdagen avslår regeringens förslag om en höjning av elproduktionsbeskattningen i enlighet med proposition 1982/83:50 bilaga 2,

1982/83:97 av Per Unckel (m) och Lennart Blom (m), vari hemställs

1. att riksdagen avslår förslaget om en särskild skatt på vattenkraft,

2. att riksdagen, om yrkandet 1 inte vinner bifall, beslutar att gränsen för skattebefrielse höjs från 100 kW till 1 500 kW installerad generatoreffekt,

1982/83:100 av Ulf Adelson m. fl. (m), vari – med motivering i motion 1982/83:99 – såvitt nu är i fråga hemställs att riksdagen avslår förslaget till lag om skatt på viss elektrisk kraft,

1982/83:114 av Thorbjörn Fälldin m. fl. (c), såvitt avser hemställan – med motivering i motion 1982/83:112 – att riksdagen

2. avslår förslaget om en särskild vattenkraftsskatt,

3. med anledning av propositionen som sin mening ger regeringen till känna vad som i motionen anförts om utformningen och användningen av en avgift på äldre vattenkraft och därvid också uttalar att nedsättning av Vattenfalls avkastningskrav ej skall vara aktuell.

1982/83:120 av Ola Ullsten m. fl. (fp), såvitt avser hemställan (21) att riksdagen avslår regeringens förslag till lag om skatt på viss elektrisk kraft.

Näringsutskottet

Vattenkraften svarar för mer än hälften av den totala elproduktionen i landet, eller 57 % (1981). Kraften produceras till övervägande del i äldre anläggningar till mycket låga kostnader. Av den totala vattenkraftsproduktionen – ca 58 TWh – kommer, enligt uppgift från Svenska kraftverksföreningen, ca 88 % från kraftverk byggda före år 1973 och ca 9 % från kraftverk byggda under åren 1973–1977. Eftersom de priser som konsumenterna får betala för elkraften är beräknade så att de skall täcka de betydligt högre produktionskostnaderna i nybyggda anläggningar genererar de äldre anläggningarna i regel vinster, som ofta är av betydande storlek. Dessa produktionsöverskott används givetvis på helt olika sätt av olika kraftproducenter. Detta sammanhänger bl. a. med de mycket varierande ägandeförhållandena inom den svenska kraftindustrin. Staten är visserligen – genom statens vattenfallsverk – den dominerande ägaren, men privata och kommunala kraftföretag äger drygt hälften av landets vattenkraftstillgångar.

Det finns stora skillnader mellan olika privata kraftföretag när det gäller t. ex. kraftbalansstruktur (bl. a. avvägningen mellan kärnkraft och vattenkraft), ägandeförhållanden och avnämningsskategorier. Antalet minikraftverk, dvs. kraftstationer med en genererad effekt understigande 1 500 kW, har under senare år ökat, vilket delvis torde vara en följd av statliga stödinsatser. Många kraftföretag har andra betydande verksamhetsgrenar utöver kraftförelsen. Sålunda är hälften av de privata kraftproducenterna engagerade i trä-, massa- eller pappersindustrin. Längre var elproduktionen i dessa företag avsedd att täcka endast det interna elbehovet. I dag har företag som Svenska Cellulosa AB (SCA), Gränseverks AB och Billerud-Uddeholm AB s. k. områdeskoncession. De producerar sålunda elkraft för såväl internt som externt bruk. I flera industrikoncerner har under senare år intäkterna från vattenkraft utgjort en dominerande vinstkälla. Krafttillgångarna bidrar i dessa fall till att ge verksamheten inom koncernen stadga i bl. a. finansiellt hänseende. Det bör observeras att det förhållandet att ett kraftföretag har monopolställning inom ett avnämningsskåde inte av företaget kan utnyttjas för att ta ut oskåliga priser av konsumenterna. Detta sammanhånger bl. a. med de begrånsningar som finns i råtten till fri prissåtting på elkraft.

Som framgåår av propositionen har energiskåtekommittén haft att bedöma

om den omständigheten att stora ekonomiska överskott har uppkommit i samband med drift av äldre vattenkraftsanläggningar motiverar särskilda åtgärder inom energibeskattningsram. Kommittén har bl. a. diskuterat frågan om hur "övervinster" kan definieras samt periodiserings- och mätproblem som hänger samman därmed. Kommitténs betänkande utmynnar i en presentation av olika tekniska modeller för beskattning av aktuella "övervinster". Tänkbara modeller är beskattning baserad på (a) utlevererad elkraft, (b) anläggningarnas produktionskapacitet, (c) genererad vinst eller (d) nyttjanderätt samt (e) olika kombinationer härav. Kommittén har inte ålagts att förorda en viss bestämd modell. Den har funnit det mycket svårt att definiera begreppet "övervinst". Kommittén anser att en eventuell övervinstbeskattning inte bör ske inom energibeskattningsram. Om en övervinstbeskattning skall komma till stånd synes, säger kommittén, en utformning enligt (c) eller (d) bättre ligga i linje med intentionerna i kommitténs direktiv.

Det är enligt näringsutskottets uppfattning obestridligt att elproduktion i äldre vattenkraftverk i regel medför stora ekonomiska fördelar för elproducenten. Detta framgår inte minst av den snabba prisutvecklingen vid försäljning av andelar av äldre vattenkraftstillgångar. Försäljningssumman har i en del fall inte stått i rimlig proportion till tillgångarnas bokförda värde. Som framhålls i propositionen bör de nämnda fördelarna i någon form komma samhället till del.

Den skatt på vattenkraft som regeringen nu föreslår är, som utskottet kommer att utveckla i det följande, ett något trubbigt instrument i detta sammanhang. En sådan beskattning torde dock vara den bästa av olika möjliga metoder. Därför ansluter sig utskottet till regeringens uppfattning att skatt bör utgå på produktion på vattenkraft. Utskottet anser i likhet med regeringen att en sådan skatt bör utgå endast på kraft som produceras i äldre kraftverk och tillstyrker förslaget att skatten skall utgöra 2 öre per kWh om kraften har producerats i ett verk som har tagits i drift före år 1973 och 1 öre per kWh om kraften har producerats i ett verk som har tagits i drift under åren 1973-1977. Bestämmelserna om den nya skatten bör, som regeringen föreslagit, föras in i en särskild lag. Utskottet vill i anslutning till vad nu sagts påpeka att det i samband med en större ombyggnad av en befintlig vattenkraftsanläggning kan uppkomma fråga huruvida den renoverade anläggningen skall klassificeras som ny eller inte. Vilka principer som skall gälla i sådana fall får förutsättas bli klargjort genom tillämpningsföreskrifter.

Näringsutskottet anser att riksdagen på några punkter bör göra avvikelser från regeringens lagförslag. Skälen härtill är främst av industripolitisk natur.

Enligt 1 § i den föreslagna lagen skall skatt erläggas om kraften har framställts i kraftverk med en installerad generatoreffekt av minst 100 kW. Detta innebär att skatt skall utgå även på produktionen i förhållandevis små

kraftverk, s. k. minikraftverk. Med anledning härav vill utskottet anföra följande.

Under den närmaste tioårsperioden kan tillgången på produktionskapacitet i vattenkraftverken visserligen väntas överstiga efterfrågan, men på längre sikt kommer överkapaciteten när det gäller elproduktion att upphöra. I takt med att kärnkraften avvecklas förutses en bristsituation uppstå. Elkraftstillskottet från mindre kraftkällor kommer då att få ökad betydelse. Riksdagen har flera gånger understrukit vikten av att det låt vara måttliga energitillskott som de små vattenkraftverken ger tas till vara. Bl. a. mot nu angiven bakgrund har statsmakterna i flera år genom bidrag och genom krediter på förmånliga villkor stött nyanläggningar och renoveringar av kraftverk med en effekt av 100–1 500 kW. Under år 1981 utgick bidrag för sådana ändamål med ca 20 milj. kr. Stödet administreras sedan den 1 juli 1981 av oljeersättningsfonden. Denna har t. o. m. november i år behandlat åtta ansökningar om lån ur fonden för dessa ändamål och har därvid beviljat tre lån till ett sammanlagt värde av 885 000 kr.

Den föreslagna skatten torde för de små kraftverkens del komma att medföra en kostnadsökning av storleksordningen 10–20 %. Avsikten är att merkostnaden inte skall tas ut av konsumenterna. Den kommer följaktligen att direkt belasta resultatet. Små kraftproducenter har en mindre gynnsam kostnadsstruktur än stora. Detta kan få till konsekvens en nedgång i investeringsverksamheten och i vissa fall nedläggning av små kraftverk. En sådan utveckling skulle stå i direkt strid med de önskemål som statsmakterna har givit uttryck åt när det gäller satsningen på de små vattenkraftverken. Utskottet anser med hänsyn härtill att det inte bör utgå någon särskild skatt på kraftproduktionen i denna kategori av kraftverk. Utskottet ansluter sig därmed till yrkandet i motion 1982/83:86 (s).

I denna motion framhålls att en mer generös linje gentemot de mindre kraftverken kan utformas på flera sätt. Ett sätt är att den undre gränsen för skattepliktiga anläggningar höjs från 100 till 1 500 kW:s effekt, ett annat att för varje kraftföretag medges ett generellt årligt bottenavdrag av maximalt 6 miljoner kWh, vilket motsvarar den normala årsproduktionen i en anläggning med den högre effekten. Den förra linjen står mer i överensstämmelse med den konstruktion som har valts i propositionen och medför ett mindre skattebortfall än den senare linjen. En metod som innebär att alla kraftstationer oavsett storlek slipper skatta för en viss kvantitet producerad kraft har å andra sidan inte så stora negativa tröskeleffekter som en skatt som endast drabbar anläggningar över en viss storlek. Näringsutskottet lämnar åt skatteutskottet att avgöra vilken gränsdragning som är mest ändamålsenlig.

Med det anförda tillstyrker näringsutskottet motion 1982/83:86 (s). Om skatteutskottet och riksdagen ansluter sig till näringsutskottets uppfattning i denna fråga kommer vidare andrahandsyrkandet i motion 1982/83:97 (m) samt vissa önskemål som har framförts av dels centerpartiet i motion

1982/83:114, dels vänsterpartiet kommunisterna i motion 1982/83:125 att tillgodoses i allt väsentligt. Den sistnämnda motionen, som innehåller ett yrkande om godkännande av vissa i motionen angivna riktlinjer för den ekonomiska politiken, har hänvisats till finansutskottet och behandlas i dess betänkande FiU 1982/83:20.

Även i ett annat avseende finner näringsutskottet att riksdagen bör göra avvikelser från regeringens förslag.

En skatt med 2 öre per producerad kWh kommer otvivelaktigt att utgöra en belastning även på de större kraftproducenterna. Det rör sig här i flera fall om basindustrier, vilkas verksamhet är av stor betydelse för sysselsättningen på de orter där företagens anläggningar finns. Som utskottet redan har påpekat har under senare år för en del företag tillgången på egen kraft varit en viktig förutsättning för att verksamheten skall kunna fortleva. Det vore olyckligt om införandet av den nu aktuella skatten i någon väsentlig grad skulle rycka undan grunden för företagets fortsatta verksamhet. Enligt utskottets uppfattning bör därför regeringen ha möjlighet att i särskilda fall medge nedsättning av eller befrielse från skyldighet att utge skatt enligt den föreslagna lagen.

Skäl för dispens bör i princip kunna anses vara för handen när en industri med egen kraftproduktion bedriver en exceptionellt energiintensiv tillverkning. Ett exempel kan vara ett företag där elektrokemiska eller elektromekaniska framställningsprocesser används och där energikostnadernas storlek är av utslagsgivande betydelse för företagets möjligheter att fortleva. Synpunkter av i huvudsak denna innebörd har framförts i ett par av de motioner som utskottet nu behandlar. Därutöver anser utskottet att dispens skall kunna medges om inkomsten från vattenkraft utgör den huvudsakliga vinstgeneratoren i en industrikoncern vars verksamhet i övrigt går med förlust och där risk föreligger för nedläggningar med allvarliga följder för sysselsättningen på en ort.

Enligt 2 § lagförslaget skall lagen (1959:92) om förfarandet vid viss konsumtionsbeskattning vara tillämplig på skatt enligt den nu aktuella lagen. 1959 års lag innehåller en bestämmelse (46 §) om att regeringen eller den myndighet som regeringen förordnar (riksskatteverket) när synnerliga skäl föreligger får medge befrielse från eller återbetalning av skatt. Detta stadgande synes dock inte utan vidare kunna tillämpas i de dispensfall som enligt utskottets mening bör komma i fråga enligt den nu aktuella lagstiftningen. Näringsutskottet föreslår därför att en särskild dispensbestämmelse med den av utskottet rekommenderade innebörden införs i den nya lagen.

Med hänvisning till det anförda avstyrker näringsutskottet dels motionsyrkandena om avslag på lagförslaget, dels de kompletterande yrkandena i motionerna 1982/83:81 (c) och 1982/83:114 (c).

Stockholm den 7 december 1982

På näringsutskottets vägnar
NILS ERIK WÅÅG

Närvarande: Nils Erik Wååg (s), Lilly Hansson (s), Erik Hovhammar (m), Lennart Pettersson (s), Rune Jonsson (s), Sten Svensson (m), Olof Johansson (c), Wivi-Anne Radesjö (s), Karl-Erik Häll (s), Per Westerberg (m), Christer Eirefelt (fp), Birgitta Johansson (s), Ivar Franzén (c), Oswald Söderqvist (vpk) och Per Unckel (m).

Avvikande meningar

1. Erik Hovhammar (m), Sten Svensson (m), Per Westerberg (m), Christer Eirefelt (fp) och Per Unckel (m) anser att yttrandet under rubriken Näringsutskottet bort ha följande lydelse:

Vattenkraften svarar --- (= utskottet) --- kommitténs direktiv.

Näringsutskottet anser att allvarliga invändningar av såväl industripolitisk som energipolitisk natur kan riktas mot regeringens förslag.

Utskottets granskning har avslöjat att den föreslagna skatten får konsekvenser som över huvud taget inte berörs i propositionen. Utskottet vill framhålla att det är uppseendeväckande att ett förslag med så vittomfattande återverkan på såväl den industriella utvecklingen som energiförsörjningen inte har blivit föremål för nödvändiga analyser.

Till yttermera visso presenteras den föreslagna vattenkraftsskatten som någonting som den i verkligheten inte är, nämligen en s. k. övervinstskatt. Skatten är en ren produktionsskatt, som slår blint och som enligt utskottets mening ytterligare kommer att öka de svårigheter industrin i dag har samt minska möjligheterna att uppfylla de mål för vattenkraftsproduktionen som riksdagen har angivit. Det senare är så mycket mer allvarligt som regeringen själv har angett att just vattenkraften måste utnyttjas i ökad utsträckning.

Med den föreslagna inriktningen kommer skatten att medföra stora kostnader för en betydelsefull del av industrin. Avsikten är att merkostnaden inte skall tas ut av konsumenterna. Skatten kommer därmed att direkt belasta rörelsens resultat. Detta innebär att möjligheterna att finansiera vattenkraftsutbyggnad minskar.

Den föreslagna skatten kommer att drabba de små kraftverken särskilt hårt. Följden härav kan bli minskade investeringar och risk för nedläggning

av många små kraftverk. Skatten kommer därigenom att direkt motverka effekten av de stödåtgärder som samhället genom oljeersättningsfonden har satt in för att öka elproduktionen i vattenkraftverk med en effekt av 1 500 kW eller mindre. Skatten kommer också att få negativa konsekvenser för den industri som tillverkar mindre turbiner, elutrustningar etc.

Enligt utskottets uppfattning strider det framlagda förslaget vidare mot de regionalpolitiska mål som riksdagen har satt upp. Åtskilliga av de företag som drabbas särskilt hårt av den föreslagna skatten är lokaliserade till bygder som redan har svåra sysselsättningsproblem.

Skatten skulle enligt beräkningar av Svenska kraftverksföreningen komma att uppgå exempelvis för Stora Kopparbergs Bergslags AB till 80 milj. kr., för SCA till 62 milj. kr., för Billerud-Uddeholm till 29 milj. kr., för Gullspångs Elektrokemiska AB till 25 milj. kr. och för KemaNobel AB till 16 milj. kr.

Det måste observeras att vinsterna från kraftrörelse har givit många industrikoncerner den finansiella stabilitet som har utgjort en förutsättning för riskfyllda investeringar i den industriella rörelsen. Särskilt allvarliga blir konsekvenserna av den föreslagna skatten för industrier med extremt energiintensiv tillverkning, exempelvis företag som i sin produktion använder elektrokemiska eller elektromekaniska framställningsprocesser.

Utskottet vill vidare framhålla att kraftföretagen är mycket beroende av vattentillrinningen i älvarna, vilken kan variera kraftigt från år till år. Under torrår skulle den särskilda skatten på vattenkraft i många fall kunna medverka till ett negativt rörelseresultat. Till detta kommer att skattens styreffekter kan leda till samhällsekonomiska förluster även vid driften av kraftsystemet. Det kan exempelvis i vissa situationer te sig mera fördelaktigt för ett företag att köpa kraft från ett annat land än att producera beskattad kraft vid de egna anläggningarna.

Vad utskottet nu har anfört leder till slutsatsen att regeringens förslag om en skatt på vattenkraft bör avslås av riksdagen. Utskottet ställer sig alltså bakom yrkandena härom i motionerna 1982/83:81 (c), 1982/83:84 (m, c), 1982/83:88 (m), 1982/83:97 (m), 1982/83:100 (m), 1982/83:114 (c) och 1982/83:120 (fp).

2. Olof Johansson (c) och Ivar Franzén (c) anser att yttrandet under rubriken Näringsutskottet bort ha följande lydelse:

Vattenkraften svarar --- (= utskottet) --- kommitténs direktiv.

Näringsutskottet anser --- (= avvikande mening 1) --- elutrustningar etc.

Utskottet konstaterar sålunda att regeringens förslag är så dåligt berett och beslutsunderlaget i propositionen så bristfälligt att det inte är möjligt för riksdagen att utan ett omfattande beredningsarbete göra de förändringar i förslaget som skulle vara nödvändiga för att göra detta acceptabelt.

Sammanfattningsvis finner utskottet att riksdagen bör avslå propositionen

i här aktuell del. Regeringen bör uppmanas att pröva frågan på nytt för att under våren 1983 kunna återkomma till riksdagen med ett omarbetat lagförslag. Ett sådant nytt förslag till lag om skatt på vattenkraft bör ha prövats av lagrådet innan proposition i ämnet avlämnas.

Utskottet vill här ange vissa riktlinjer för hur en skatt på vattenkraft bör vara beskaffad.

De små vattenkraftverken bör vara generellt undantagna från skattskyldighet. Dispensmöjligheter bör skapas för företag som använder stora mängder egen vattenkraft i energikrävande framställningsprocesser. Skatten måste utformas så att dess storlek i princip anpassas till den faktiska lönsamheten i vattenkraftsproduktionen. Den bör, i motsats till den skatt som regeringen nu föreslår, inte vara konstruerad så att den begränsar intresset för t. ex. upprustning eller effektivisering av gamla kraftverk.

Utifrån dessa förutsättningar finns det skäl att överväga en skattemodell som bygger på följande tankegångar.

I större vattenkraftverk är de rörliga driftskostnaderna mycket låga, endast något öre per kWh. Kraftproduktionens lönsamhet är alltså helt beroende av kapitalkostnaderna, vilka i sin tur har ett klart samband med avskrivningarnas storlek. Detta samband bör göra det möjligt att anpassa vattenkraftsskatten till den verkliga lönsamheten, exempelvis genom att denna skatt – 2 öre per kWh – minskas med 2 % av vattenkraftsanläggningarnas värde efter planerliga avskrivningar. Skatteberäkningen blir på detta sätt enkel. Ny vattenkraft kostar 1–3 kr. per kWh att bygga ut. Med den här redovisade reduceringsregeln blir ny vattenkraft skattefri när kostnaden uppgår till 1 kr. per kWh. Är kostnaden 2 kr. per kWh medför reduceringen att även en "gammal" kWh blir skattefri för varje ny som tillkommer genom utbyggnaden.

De medel som inflyter till staten genom en vattenkraftsskatt bör enligt utskottets mening tillföras oljeersättningsfonden. Utskottet vill understryka betydelsen av att en beskattning av äldre vattenkraft utformas så, att statens vattenfallsverk inte ges otillbörliga fördelar i förhållande till övriga vattenkraftsproducenter.

Utskottet avstyrker med det anförda dels regeringens förslag om vattenkraftsskatt, dels motion 1982/83:86 (s). Detta innebär att utskottet instämmer i de yrkanden om avslag på regeringens förslag som framförs i de övriga motionerna.

Enligt näringsutskottets mening bör riksdagen på grundval av vad utskottet här har anfört göra ett uttalande till regeringen om lämplig utformning av en skatt på äldre vattenkraft. Härigenom skulle de yrkanden i motionerna 1982/83:81 (c) och 1982/83:114 (c) som avser riktlinjer för en sådan skatt tillgodoses.

